

Εγώ, η Λι Μπουβιέ

«Περίμενε, Καπρίς! Μην τραβάς τόσο δυνατά το λουρί σου, θα με ρίξεις!»

Ο Καπρίς μού φτάνει σχεδόν μέχρι τον αφαλό. Είναι μαύρος σαν τη νύχτα. Έτσι λέει ο μπαμπάς. Έχει μια μικρή και υγρή ροζ γλώσσα. Και όρθια μυτερά αυτιά – μερικές φορές πέφτουν. Ο Καπρίς είναι ο σκύλος μου και τον αγαπάω πολύ. Σαν αδελφό μου – με τη διαφορά ότι δεν έχω αδελφό. Τον αγαπάω σαν παιδί μου. Όταν είμαστε στη Lasata τον βάζω σ' ένα καροτσάκι και τον πηγαίνω βόλτα. Του αρέσει αυτό και δεν κουνιέται πολύ. Η Lasata είναι το σπίτι του παππού στο Ιστ Χάμπτον, στην άκρη του ωκεανού. Η Lasata είναι ο παράδεισος. Μένουμε εκεί για καιρό με τη μαμά, τον παππού και όλα τα ξαδέλφια. Ο μπαμπάς έρχεται τα Σαββατοκύριακα. Η Τζάκι κι εγώ πηγαίνουμε στον σταθμό και τον περιμένουμε. Ταξιδεύει με το Canonball, το τρένο από το Μανχάταν που φτάνει σφυρίζοντας. Το ακούμε από πολύ μακριά και καταλαβαίνουμε ότι έρχεται, ξέρουμε ότι θα τον φέρει και τρέχουμε φωνάζοντας «Μπαμπά!». Εκείνος κατεβαίνει. Είναι τεράστιος, κομψός και όλοι τον κοιτάζουν με θαυμασμό. Η Τζάκι τρέχει πιο γρήγορα και πέφτει πρώτη στην αγκαλιά του. Μετά αρχίζει να με κλοτσάει για να μην μπορέσω να τον αγκαλιάσω κι εγώ. Σήμερα φόρεσα τα παπούτσια της μαμάς. Μου είναι πολύ μεγάλα. Πρέπει να είμαι καλοντυμένη

για να φύγω. Γιατί δεν πρόκειται να γυρίσω, αυτό είναι σίγουρο. Φεύγω με τον Καπρίς και τις φανταστικές φίλες μου. Εκείνες με καθοδηγούν. Για να φύγω από το Μανχάταν, πρέπει να περάσω τη γέφυρα Τρίμπορου – αυτό το ξέρω, είναι ο δρόμος που παίρνει ο μπαμπάς με το αυτοκίνητο. Δεν σκύβω – ακριβώς από κάτω βρίσκεται ο ποταμός Χάρλεμ. Το νερό είναι πολύ βαθύ, σκοτεινό, επικίνδυνο. Τα αυτοκίνητα τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα και η γέφυρα είναι πολύ ψηλή, εμένα όμως με προστατεύουν οι καλές μου νεράιδες. Περπατάω αρκετά καλά με τα παπούτσια της μαμάς. Μου έμαθε η Τζάκι. Το μόνο που χρειάζεται είναι να στέκομαι ίσια και να σπρώχνω το πόδι μου προς τη μύτη του παπουτσιού – έτσι δεν πέφτουμε ποτέ, ακόμα και με ψηλοτάκουνα. Έχω μια βαλίτσα με το νυχτικό μου και κορδέλες για τα μαλλιά μου. Έφυγα πριν ξυπνήσει – αλλιώς θα με είχε μαρτυρήσει. Τα ξέρει όλα, τα επαναλαμβάνει όλα, έχει πάντα δίκιο και η μαμά την ακούει. Εγώ δεν ξέρω καλά τη ζωή. Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Γιατί είμαι η μικρότερη, και η Τζάκι έχει ζήσει τέσσερα χρόνια περισσότερο από μένα. Το λέει, άλλωστε: «Πεκς» –έτσι με φωνάζει– «να θυμάσαι ότι εγώ θα είμαι πάντα η πρώτη και δεν μπορείς να κάνεις τίποτε γι' αυτό. Εγώ γεννήθηκα έξυπνη, εσύ καθυστερημένη. Θα βρίσκεσαι πάντα τρία βήματα πίσω μου. Όμως αυτό είναι καλό γιατί έτσι θα σε προστατεύω. Και θ' αποφασίζω για σένα. Χωρίς εμένα δεν υπάρχεις». Εντάξει, Τζακς – εγώ τη φωνάζω Τζακς. Εκτός αν χρειαστεί να φύγω. Τότε δεν θα μπορεί να με εμποδίζει πια. Γιατί έχω τις τρεις φίλες μου και τον Καπρίς. Ο Καπρίς δεν τις έχει δει ποτέ γιατί ζουν μέσα στο κεφάλι μου. Κι αυτό είναι μυστικό. Ευτυχώς, γιατί, αν τις είχε δει ο Καπρίς, θα το είχε μάθει η Τζάκι, και οι φίλες μου θα χάνονταν. Τη σιχαίνονται! Τις χρειάζομαι κοντά μου. Είναι ελαφριές και χορεύουν με φουστάνια σαν πέπλα που κυματί-

ζουν. Φουστάνια σχεδόν διάφανα. Λευκά. Τα μαλλιά τους είναι μακριά και λεπτά. Το πρόσωπό τους δεν φαίνεται, αλλά εγώ μπορώ να τις ξεχωρίσω. Η Σάντεϊ είναι η μεγαλύτερη και έχει ανοιχτόχρωμες ανταύγειες. Έχει λεπτά χείλη και ψιθυρίζει στο αυτί μου όλα αυτά τα πράγματα. Η Ντάντεϊ είναι η φίλη της. Όχι αδελφή της. Δεν είναι αδελφές. Δεν έχουν αδελφές. Η Ντάντεϊ έχει τεράστια μάτια στη μέση του προσώπου της. Η Σάντεϊ έχει μάλλον κι αυτή μάτια, όμως δεν το θυμάμαι. Τελευταία είναι η Τζαμέλ. Αυτή είναι πολύ ευλύγιστη, παίρνει διάφορες στάσεις με το σώμα της και κολλάει πάνω μου. Μερικές φορές, όταν τυλίγεται γύρω από τον λαιμό μου, νιώθω να πνίγομαι. Αλλά μου αρέσει. Χωρίς αυτές είμαι χαμένη. Γιατί η μαμά είναι πολύ εκνευρισμένη. Συνέχεια. Τοακώνεται όλη την ώρα με τον μπαμπά. Τον λυπάμαι. Και πονάει το κεφάλι μου. Όλα αυτά τα λέω στη Σάντεϊ, στην Ντάντεϊ και στην Τζαμέλ. Παιζουμε και κρυφτό.

«Περίμενε, Καπρίς, προχωράς πολύ γρήγορα». Δεν ήξερα ότι είναι τόσο δύσκολο να περπατάς με τα κόκκινα παπούτσια της μαμάς. Πήρα τα κόκκινα γιατί τα προσέχουν όλοι. Έχω όμορφα πόδια και λεπτά χέρια. Ο μπαμπάς κοροϊδεύει την Τζάκι για τα χέρια της. Τα χέρια της Τζάκι είναι πολύ χοντρά. Επιτέλους ξημερώνει, ο ήλιος είναι πορτοκαλορόζ και τα φανάρια των αυτοκινήτων λαμπυρίζουν σαν εκατομμύρια πυγολαμπίδες. Είναι μαγικό. Μερικές φορές, οι άνθρωποι κορνάρουν και ο Καπρίς γαβγίζει. Η Σάντεϊ, η Ντάντεϊ και η Τζαμέλ αιωρούνται γύρω μου κι έχουν χρυσόσκονη στα δάχτυλά τους. Ο Καπρίς ξέρει τον δρόμο. Όλο ευθεία μέχρι τον παράδεισο. Γιατί το σταματάει αυτό το αυτοκίνητο; Είναι επικίνδυνο. Έλα, Καπρίς. Μια κυρία μου κάνει νοήματα. Δεν τη γνωρίζω. Δεν πρέπει να μιλάμε ποτέ σε αγνώστους. Όμως δεν φοβάμαι, έχω μαζί μου τις φίλες μου. Και τον σκύλο μου. Ο μπαμπάς είναι το ομορφό-

τερο αγόρι στον κόσμο, τον φωνάζουν Μπλακ Τζακ και Μαύρη Ορχιδέα. Μάλλον μοιάζει με αυτό το λουλούδι. Όμως γιατί να έχει εκείνη το όνομά του; Τζάκι, από το Τζακ Μπουβιέ. Κι εγώ Καρολάιν Λι, από το Τζάνετ Λι, το όνομα της μαμάς. Λέει ότι πρόγονός μας ήταν ένας σπουδαίος στρατηγός. Όμως εμένα δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου αυτός ο στρατηγός. Προτιμώ τον μπαμπά, θα ήθελα να με λένε Τζάκι και να είμαι η καλύτερη. Θα ήθελα να με λένε Τζάκι και η μαμά να είναι περήφανη για μένα. Θα ήθελα να με λένε Τζάκι και ο μπαμπάς ν' αγαπάει περισσότερο εμένα. Σίγουρα μ' αγαπάει. Όμως ήθελε γιο. Και ήρθα εγώ. Δεν είναι το ίδιο. Τίποτα δεν είναι ίδιο όπως με την Τζάκι. Η μαμά λέει ότι είμαι παχουλή. Ο μπαμπάς φωνάζει ότι δεν είναι αλήθεια. Και η Τζάκι ψιθυρίζει στο αυτί μου: «Είναι αλήθεια, είσαι παχουλή, όμως αν αρχίσεις το κάπνισμα δεν θα πεινάς και θ' αδυνατίσεις». Προσπάθησα να καπνίσω όμως άρχισα να βήχω. Ουφ! Συνεχίζω. Μέσα στη βαλίτσα μου έχω τα λεπτά τσιγάρα της μαμάς – Parliament. Δεν καπνίζουμε ποτέ στον δρόμο, αυτό είναι πολύ σημαντικό. Γιατί τα αυτοκίνητα πηγαίνουν πιο αργά; Ξέρω ότι είναι πολύ νωρίς και ότι θα έπρεπε να βρίσκομαι στο κρεβάτι μου. Η Σάντεϊ με διατάζει να συνεχίσω. Και η Ντάντεϊ βλεφαρίζει. Έχει στόμα η Ντάντεϊ; Δεν πειράζει αν δεν έχει, μου μιλάει η Σάντεϊ. Και η Τζαμέλ με σπρώχνει μπροστά. Θα καταφέρω να φτάσω, όμως αυτή η γέφυρα είναι τεράστια. «Προχώρα, Λι, προχώρα, έχεις δρόμο ακόμα», ψιθυρίζει η Σάντεϊ. Και ξαφνικά όλα γίνονται απλά. Δεν νιώθω την κούραση. Κρατιόμαστε από το χέρι και χορεύουμε.

«Καπρίς, γύρνα πίσω!»

Ο σκύλος μου έφυγε. Τρέχει χοροπηδώντας προς το φως που γυρίζει, το κόκκινο φως. Τι είναι αυτό; Οι φίλες μου χάθηκαν, κρυώνω και πονάνε τα πόδια μου. Είναι δύο, όχι, τρεις, και

κατεβαίνουν από το τεράστιο ασπρόμαυρο αυτοκίνητό τους. Καταλαβαίνω ότι είναι η αστυνομία, δεν είμαι εντελώς ηλίθια, έχουν στα χέρια τους τον Καπρίς – ω, Θεέ μου, έχουν τον Καπρίς... Γιατί η σειρήνα ουρλιάζει;

«Στάσου, μικρή μου, μην τρέχεις, δεν θα σε πειράξει κανείς».

«Ο σκύλος μου...»

«Εδώ είναι, δεν τον βλέπεις; Έλα, θέλεις να σου τον δώσω;»

«Ναι. Ευχαριστώ, κυρία».

«Πώς σε λένε;»

«Εμένα; Λι Μπουβιέ».

«Και πόσων χρονών είσαι, Λι;»

«Επτά, κυρία».

«Και πού πηγαίνεις τέτοια ώρα; Είναι έξι το πρωί, δεν θα έπρεπε να είσαι ολομόναχη έξω, πόσο μάλλον πάνω σε μια γέφυρα στην έξοδο του Μανχάταν. Είναι πολύ επικίνδυνο».

«Το ξέρω. Πήρα ταξί».

«Τι;»

«Πήρα ταξί ακριβώς έξω από το σπίτι των γονιών μου. Ήταν ένας κύριος που κάπνιζε, του ζήτησα να με φέρει στο Ιστ Χάμπτον, όμως δεν είχα χρήματα και τότε εκείνος με άφησε στην άκρη της γέφυρας...»

«Πού μένουν οι γονείς σου;»

«Παρκ Άβενιου 740».

«Και τι θέλεις να κάνεις στο Ιστ Χάμπτον;»

«Μόνο το Ιστ Χάμπτον ξέρω, κυρία».

«Μην κλαις, κανείς δεν πρόκειται να σου κάνει κακό».

«Μάλιστα, κυρία».

«Γιατί έφυγες από το σπίτι;»

«Σώθηκα».

«Σε πείραξε κανείς;»

«Όχι, απλώς...»

«Τι;»

«Φοβάμαι».

«Τι φοβάσαι;»

«Να με βλέπω στον καθρέφτη του μπάνιου...»

«Γιατί;»

«Δεν θα με πιστέψετε...»

«Πες μου, Λι».

«Γιατί όταν παίρνω το σκαμνάκι και ανεβαίνω στον καθρέφτη μπορώ να με δω...»

«Και;...»

«Και τότε βλέπω τη μεγάλη αδελφή μου... στον καθρέφτη. Η Τζάκι με βλέπει, και με φοβίζει πολύ. Γιατί χαμογελάει πολύ γλυκά, να, κάπως έτσι...»

Ευχαριστίες

Στον φίλο μου Ζαν-Νοέλ Λιό, τον «John Xmas», για την τρυφερότητά του, το ταλέντο του και όλα τα μυστικά που μου φανέρωσε για τη Λι και την Τζάκι στο Café Society. Στον Ζαν-Λικ Γκοζέρ, που θέλησε να μοιραστεί μαζί μου τις αναμνήσεις του από τη Λι.

Στις φίλες μου Τερέζα Ρεβέ, Ιζαμπέλ Καμί και Εμιλί Μπου-λέ-Λακόστ, που είναι πάντοτε κοντά μου.

Στα παιδιά μου Τζόι και Σκοτ – είμαι περήφανη γι' αυτά.

Στη μητέρα μου για την απίστευτη δύναμή της, στον πατέρα μου που δεν πρόλαβε να διαβάσει αυτό το βιβλίο, στην Κατρίν και τον Μπερτράν ντε Κουρνόν.

Στη Μαέλ Γκιγιό, εκδότρια και στήριγμά μου.

Στον αγαπημένο σύζυγό μου Φρανσουά Φουρνιέ.